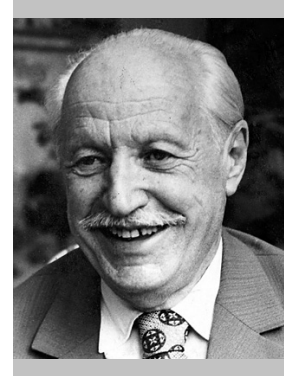

Földes Pál 1900-ban született Mátészalkán. A középiskolát Szatmárban végezte, 1917-ben érettségizett. Később a brünni (ma: Brno) Textil Főiskolán folytatta tanulmányait, ahol 1921-ben textilmérnöki képesítést szerzett.

Az új diplomával először egy nagy brünni gyapjúgyárban helyezkedett el, ahol szövettervezőként dolgozott, majd 1923-ban a lengyelországi Bielitzben (ma: Bielsko-Biała) vállalt munkát, mint az ottani gyapjúszővőgyár üzemvezetője.

1924-ben Bécsbe hívták, ahol megtervezte és felépítette a Gyapjú Divatszövet Gyárat, amelynek műszaki igazgatójaként dolgozott 1929-ig. Ez a gyár később a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank által szervezett, több textilgyárat is magába foglaló ún. Zsolnai Textilkonzernhez került, amelyhez a csepeli Magyar Posztógyár is tartozott.

1929-ben a konzern igazgatósága a csepeli gyárhoz helyezte, a desszinatúra vezetőjeként. Dolgozott a Monyinói Gyapjú Kombinátban is.

FÖLDES PÁL

1946-ban vezető mérnöke lett az azelőtt német tulajdonban levő magyar-szovjet textilvállalatoknak, majd 1947-ben az angyalföldi Gyapjúmosó és Finomposztógyár vezérigazgatójának nevezték ki.

Ezt a tisztséget töltötte be a vállalat államosításáig, amikor is a Textilipari Központban a gyapjú osztály vezetője lett. 1950-ben őt nevezték ki az akkor alapított Textilipari Központi Kutató Laboratórium (a későbbi Textilipari Kutató Intézet, a jelenlegi INNOVATEXT Zrt. elődje) igazgatójának. Kiváló szakembereket hozott az intézethez (Poros Tamásné igazgatóhelyettes, dr. Dischka Győző, dr. Rusznák István, Králik Iván stb.), akik jelentős alkalmazott kutatást folytattak,

FÖLDES PÁL

nemzetközileg is elismert munkát végeztek, számos találmány, nagyon sok sikeres vizsgálati eljárás és műszer kifejlesztése fűződik a nevükhöz. Földes igen nagy segítséget nyújtott szakmai munkájukhoz, érvényesülésükhöz.

Földes Pál 1957-ig állt az intézmény élén. 1957-59-ben mint rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter Magyarország londoni követségét vezette. Hazatérve, 1959 és 1963 között a Közlekedési és Postaügyi Minisztérium protokoll főnöke volt, majd 1963-65-ben Stockholmban dolgozott a MALÉV kiküldöttjeként és ottani iroda-vezetőjeként. 1965-ben ment nyugdíjba, de textilipari szakmai tevékenysége ezzel nem szakadt meg: haláláig, 1975-ig dolgozott szaktanácsadóként a Könnyűipari Minisztériumban és a Textilipari Kutató Intézetnél.

Textilipari pályafutása alatt számos szakkönyvet, egyetemi jegyzetet és szakkikket írt. 1948-49-ben a Műszaki Főiskola textil tagozatának egyik szervezője és a szövetelmélet előadója volt. 1949-50-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen a Zilahy Márton által akkor létrehozott Textiltechnológia Tanszéken szintén a szövetelmélet tantárgyat oktatta. 1954-től 1956-ig elnöke volt a Pamutszövet Szabványbizottságnak; ez alatt az idő alatt irányításával a pamutszövetekre vonatkozólag több mint 120 szabványt dolgoztak ki.

Tagja volt a Magyar Tudományos Akadémia Könnyűipari Főbizottságának és tevékenyen részt vett a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület megalapításában, amelynek elnökségi tagja is lett, és amelynek rendezvényein, konferenciáin számos előadást tartott.

A Kossuth-díjat 1954-ben, a textilipar termelékenységének jelentős emelését eredményező elméleti és gyakorlati munkájáért kapta meg.

Szakmai tevékenységét emellett még számos magas kitüntetéssel ismerték el.